

Thế là rốt cuộc cơn đau đẻ cũng đã chấm dứt. Bởi vì chẳng thể kéo dài thời gian... chuyển bụng mãi trong giai đoạn thế cuộc xoay vần nhanh chóng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự tồn vong của đảng này. Coi nó kỳ quá! Thiên hạ ngoài cũng như trong nước đều đã dị nghị, bàn tán quá nhiều về cái vụ hoãn lui, hoãn tới này. Dẫu biết trước rằng kết quả của cái đại hội 7 này cũng chỉ sinh ra được một thứ quái thai "đầu khỉ, đuôi cáo", như nhiều nhà phân tích, chuyên gia trên thế giới đã tiên đoán.

Chính thế! Đại hội đảng Cộng sản Việt Nam rồi cũng được khai mạc và rồi cũng được bế mạc đúng theo nghi thức như những đại hội trước, nghĩa là có hội nghị trù bị (để dàn xếp, mặc cả trước việc chia ghế giữa các phe nhóm khác nhau trong đảng), có báo cáo chính trị của Tổng bí thư Nguyễn Văn Linh (nay thực sự đã hết... Linh rồi), có một Chủ tọa đoàn đông đảo, và có nhiều bản tham luận "cò mồi" được đọc và được chỉ đạo vỗ tay đúng bài bản. Đó là bên trong hội trường. Còn bên ngoài hội trường - nói theo ngôn ngữ báo chí là chuyện bên lề đại hội - thì sao? Cố nhiên, đây là dịp để đảng ta vượt ve các đảng viên nồng cốt: nào đi thăm xác ướp của bác... Cáo, nào tiệc tùng, vui nghệ liên hoan v.v. Mặc dầu thế, vẫn không làm cho sôi động được chút nào cái không khí tẻ nhạt của đại hội này. Quan khách lèo tèo tới dự, chỉ còn 4 đảng "anh em": Nga, Cuba, Lào và Miên so với mười mấy đảng "anh em" trong

"Tếu Lâm" thời sự: Việt Nam sau đại hội VII

LÓC-CÓC

những đại hội 4, 5 và 6 trước đây. Hai đảng khác là Bắc Hàn và Trung Cộng không tới dự. Bắc Hàn thì chẳng rõ nguyên do nào vắng mặt, không nghe nói tới. Nhưng về sự vắng mặt của dàn anh Trung Cộng thì được giải thích là quan hệ hai đảng chưa được "bình thường", có nghĩa là vẫn còn nhiều mâu thuẫn, tranh chấp. Đúng thế! Nếu vấn đề Cao Miên như miếng "gân gà" Hạ Bì đối với Tào Tháo:

*"Nhả ra thì tiếc miếng
ngon,*

*Nuốt vô chẳng được, mặc
ngang yết hầu"*

thì vấn đề các quần đảo Tây Sa, Trường Sa - gần đây được khám phá là nơi có các túi dầu rất lớn - thực sự là nỗi đau khổ "bệnh tri" của Hà Nội. Bắc Kinh đòi hỏi như một điều kiện tiên quyết phải công nhận chủ quyền của họ trên các hải đảo này, trước khi nói tới chuyện "môi hở răng lạnh" như trước năm 1975. Dàn anh dùng thế lực của trên một tỷ cây thịt để đè đứa em bé nhỏ

như thế thì thật cạn tàu ráo máng, còn tệ hơn thực dân phong kiến đối với các nước thuộc địa và chư hầu thời xa xưa nữa! Thực đúng là "Nghe ra ngâm đắng nuốt cay thế nào"!

Đại hội đảng lần này có một điểm đặc biệt, để gọi là có thành tích "đổi mới". Thực ra đây là bước thụt lùi của dân chủ vốn là món hàng đã từ lâu rất hiếm hoi ở Việt Nam. Đó là Tổng bí thư được các Ủy viên Bộ Chính Trị bầu lên, chứ không phải do Ủy viên trung ương đảng bầu trực tiếp như trước kia. Điều này cũng dễ hiểu: dàn xếp, mặc cả với một số đông đảo người (dầu đó là đảng viên đã được chọn lựa) thì vẫn khó hơn là dàn xếp, mặc cả với một số ít người.

Phe được xem là cứng rắn cũng đã phải nhân nhượng khá nhiều, với sự ra đi của các kiện tướng Mai Chí Tho, Võ Chí Công, Nguyễn Đức Tâm... nhưng bù lại Đỗ Mười được đưa lên chức vụ Tổng Bí Thư Đảng. Mười trước đây là Thủ tướng được xem thuộc phe cứng rắn. Nhưng trước ngày Đại hội đảng, như thông lệ triều kiến của các ông hoàng đế ở Hà Nội, Mười đã có đi Nga. Qua chuyến đi này, có lẽ Mười đã được Gooc-ba-chop thuyết phục... cải tạo, nên xem ra có chuyển biến theo hướng đổi mới như Nga đang làm. Có điều, rất nhiều người nghi ngờ, chẳng rõ sự chuyển biến này của Mười là đòn hú (cốt dành lấy phiếu của phe đổi mới khi đại hội mà thôi, sau đó vẫn ngoan cố cứng rắn như trước) hay đòn thực (vì đã thấy rõ không có cách nào khác hơn). Hiện còn quá sớm

dể biết được đích thực Mười theo phe nào.

Phe đổi mới cũng đã phải thí mát mấy con xe, pháo. Nguyễn Cơ Thạch (Thạch là đá, nhưng thuộc loại đá mềm học đòn “đổi mới”) sau nhiều năm ở vai trò Cái Bang bang chủ, từng xách bị gậy ăn xin nhiều nơi nhưng chẳng được kết quả nào, buộc phải rời khỏi ghế Ủy Viên Bộ Chính Trị, và tất nhiên cả chức Ngoại Trưởng nữa. Điều này còn được xem là sự nhượng bộ của Hà Nội trước đòn hỏi của Trung Cộng, vì theo nhiều giới thạo tin, Thạch được xem là “khắc tinh” của Trung Cộng. Chẳng biết có phải do trùng tên với kẻ thù không đội trời chung của Bắc Kinh là Thống chế Tưởng Giới Thạch? Bù lại, Võ Văn Kiệt một cao thủ của nhóm “đổi mới” được đưa lên vai trò Chủ tịch Hội Đồng Nhà Nước (theo tin dài BBC). Theo Lóc Cóc tôi, có thể là Kiệt giữ vai trò HD Bộ Trưởng, tức Thủ Tướng. Hà Nội có chức Chủ tịch Nhà Nước chứ không có chức CT Hội Đồng NN mà lại có chức CT Hội Đồng Bộ Trưởng).

Dầu sao, Mười và Kiệt cũng là hai nhân vật lãnh đạo có vai vế nhất, có ảnh hưởng lớn đến cuộc điện những năm tới của nước Việt Nam. Chúng ta chờ đợi gì ở 2 tên “đầu têu” này trong tương lai sắp đến?

Tôi chẳng phải là thầy bói, nhưng có khiếu ... đặc biệt nhạy cảm trong việc nghe tên mà đoán vận số của người, dựa trên cơ sở của khoa “cờ bích” một phần, phần khác nhờ kinh nghiệm bản thân và học lóm các ... “dị nhân” (xin lỗi các bạn, những kẻ ... “chẳng

phải là thầy bói” như tôi thường có bệnh khoác lác đôi chút). Nhớ lại, quê tôi trước đây có ông thầy Giáo “Bóng” (vừa làm thầy giáo (?) vừa làm thầy bói) rất nổi tiếng về việc nghe tên mà đoán ra người. Nhiều người kể cả các nhà trí thức, tướng tá tai mắt khi nghe ông ta đoán, đã tin phục sát đất. Trong số này có nhiều người đã phải lên Tòa Án làm thủ tục xin đổi tên.

Cụ Ngô Đình Diệm thời kỳ làm Tổng Thống Đệ Nhất Cộng Hòa cũng thường qua tên người để quyết định việc chọn Bộ Trưởng, Tỉnh Trưởng. Nghe kể lại một lần nọ có người đề nghị Cụ để Ông Võ Văn Lúa - Cử nhân văn chương Pháp - vào lúc đó giữ chức Giám Đốc Học Chánh lên làm Bộ Trưởng Giáo Dục, nhưng Cụ từ chối và nói rằng: “Cái tên như thế mà làm Bộ Trưởng sao được?”. Có lẽ theo Cụ Ngô, ông Võ Văn Lúa chỉ nên học về ngành nông nghiệp thì may ra có thể làm Bộ Trưởng Canh Nông được (?)

Thực vậy, đối với người Việt Nam chúng ta cái tên con người có ảnh hưởng nhiều đến cuộc đời của người đó lắm. Chẳng thế mà sinh con ra, con trai thì cha mẹ người Việt ta thường đặt cho nào là Dũng, là Hùng, là Tuấn ... vừa có oai, vừa nghe hay. Con gái thì nào là Diệu Hiền, là Mộc Lan, là Quỳnh Như ... vừa có vẻ nét na, đài các lại vừa đẹp đẽ, xinh xắn.

Cũng vì quan trọng của cái tên như thế, nên một số người cảm thấy tên cha mẹ đặt khi vừa chào đời nghe không hấp dẫn mấy, mà đổi tên thì rắc rối thủ tục lắm, nên phải

thòng thêm các tên hiệu để đỡ đòn như cái mộc che thân. Chẳng hạn cái ông kẹ tên Đặng Xuân Khu - cái tên dơ dáy nhất mà Lóc Cóc chưa từng nghe - đã được thêm vào bí danh Trường Chinh. Rốt cuộc người ta chỉ còn biết và gọi cái tên Trường Chinh mà ít nghe nói đến cái tên dơ dáy kia nữa. Phải chăng do thù hận cha mẹ đã đặt cho mình cái tên Khu bẩn thỉu, nên trong cuộc Cải Cách Ruộng Đất ở miền Bắc năm 1958, ở chức vụ Tổng Bí Thư Đảng, Khu đã phát động đấu tố ngay cả mẹ ruột của mình cho đến chết. Hiện nay, có lăm người tên nghe đã hay ho rồi mà còn bắt chước làm dáng đeo thêm phía trước cái khiên hộ thân nữa thì chỉ tổ làm nặng nề, vướn chân vướn cẳng mà thôi, làm sao chạy cho kịp người khác, nhất là khi bị giặc đuổi sau lưng? Như ... thôi, khỏi nói thêm làm gì mang vạ miệng, của ai nấy biết thi vẫn hơn. Còn như Lóc Cóc tôi, vì cái tên chẳng ra gì như thế nên thầy bói “chẳng phải thầy bói”, thầy tướng chẳng ra thầy tướng, dở dở ương ương chẳng biết làm gì trong cái xã hội lắm nhân tài, nhiều anh hùng như hiện nay (kể cả anh hùng nhò ... chạy nhanh hơn cả Ben Johnson), ở đất nước này.

Dài dòng một chút rồi, nay xin trở lại câu chuyện thời sự mới nhất ở trong nước, sau kỳ Đại hội 7 của đảng Cộng sản Việt Nam. Trước hết, theo Lóc Cóc tôi con số 7 rất xui. Chữ “bảy” thường được dân gian ghép chung với chữ “bổng” thành chữ “bảy bổng”, tức là ... mất tiêu, chẳng có gì ráo. Còn theo các cụ đồ nho thì bảy

là “thất”. Theo tự điển Hán Việt của Đào Duy Anh: “thất” còn có nghĩa là mất, là thua, là sai lầm. Chữ “thất” thường đi đôi với nhiều chữ khác, tất cả đều nói lên ý nghĩa hụ hao bại hoại, mất mát. Ngày nay, một lô dài lòng thông chữ “thất” theo nghĩa này: thất bại, thất cơ lỡ vận, thất điên bão đảo, thất đức, thất nghiệp, thất sủng, thất vọng, thất tình, thất tung, thất thu, thất thế, thất lễ, thất lạc, thất thủ, thất sách ... Các bạn có thể tìm thêm rất nhiều chữ thất khác nữa. Có nhiều khi chữ thất đứng sau, như tổn thất, vong thất ... cũng vẫn nói lên cùng nghĩa mất mát, thua lỗ.

Các bạn đâu chẳng mang trong người loại máu CB (Cờ Bích) như tôi, ít ra cũng biết được: 9 nút là điểm lớn nhất, nhưng Mười lại là nút bù trong trò chơi “bài ba lá”. Bù thì thua hết mọi nút khác, dù là nhỏ hơn, từ ba đến chín. Bù thì chẳng hơn được ai, may ra là hòa với kẻ khác cũng bù như mình. Bù thì được xem như thất vọng, nếu không nói là tuyệt vọng. Đứng về mặt “dịch lý” mà luận, số mười cao nhất trong hệ thập phân, là cơ số của lối đếm hiện nay. Theo luật “phán phục” trong dịch học đồng phương thì “vật cùng tắc phán, vật cực tắc biến”. Cái gì lên cao đến chỗ cùng tốt của nó thì cũng sẽ rơi xuống. Lên đến đỉnh dốc, tất cũng có ngày phải tuột xuống dốc chử! Ngọn sóng khi dồi lên cao, tất đã bắt đầu hạ xuống rồi vậy. Đó là lẽ tự nhiên của tạo hóa, của vũ trụ hiện tượng chứ chẳng phải do cụ Lão, cụ Khổng hay ông Râu Xóm, trán hói nào đặt bày ra

cho cuộc đời rắc rối thêm đôi chút để mua vui trong một vài trống canh. Vậy, Lóc Cóc này có thể xây dựng lý doan thứ hai như sau:

1) Mười chẳng làm nên trò trống gì được. Có giỏi ra thì cũng chỉ đem thành tích khoe với Cuba, Bắc Hàn, Miên, Lào ... cùng một bọn ngoan cố, tham quyền với nhau và cùng “bù trót” như nhau thôi.

2) Mười không ở ngôi vị Tổng Bí Thư của Việt Cộng lâu, vì đã lên tới tột đỉnh vinh quang rồi. Có thể ở lứa tuổi 74, 75 này, chưa biết khi nào cụ Mác, cụ Lê gọi về chầu. Hoặc tên đồ tể Xeo-Xui-Cu rủ đi du địa phủ cho có bạn để bá vai, bá cổ, ôm hôn hít cái tròn “ô-mô” lại cái. Và biết đâu, giống như Hồi-nách-cô, bệnh hoạn già yếu được Nga cấp cho giấy “lăn-dít i-mi-răng” để chờ chuyến bay đi thăm cụ Lê được nhanh hơn.

Các “lý doan” trên đây càng được xác nhận vững hơn, khi tên Kiệt được cử làm Chủ tịch HĐ Bộ Trưởng (Thủ Tướng) hoặc Chủ tịch Nhà nước gì đó. Kiệt theo nghĩa nôm na là khô cạn, hết nước. Điều này có thể cho biết trong triều đại của Mười và Kiệt sắp tới, nước ta ngày càng tuột dốc thảm hại về kinh tế, nhân dân trong nước ngày càng đói nghèo. Đó là lý doan thứ ba. Ít khi một “nhà lý số” có được 3 sự kiện tương hợp như thế này để có thể xác quyết vận số của một đối tượng (người, đảng, quốc gia ...). Vậy có thể mạnh dạn kết luận: Đại hội Kỳ 7 là Đại hội cuối cùng của đảng CSVN. Trong tương lai gần, chưa trọn 5 năm lẻ thường của một kỳ đại hội

đảng CS, sẽ có biến chuyển lớn làm sụp đổ cơ cấu chính quyền đảng trị hiện nay ở Việt Nam.

Có thể biến cố này sẽ xảy ra rất sớm, sớm hơn mọi người dự đoán, để phù hợp với những bước đi rất bất ngờ, rất kỳ diệu và ngoạn mục của lịch sử, kể từ vụ sụp đổ nhanh chóng và oan ức của miền Nam Việt Nam năm 1975 đến vụ rệu rã không thể lường trước được của khối Cộng sản trong mấy năm qua. Đối với những người quá lạc quan hoặc quá nôn nóng lo cho dân cho nước, thì vẫn tự hỏi: Phải chăng thời điểm đó là “dương cước” (cuối năm Mùi này) như câu sấm ngữ của Trạng Trình Nguyễn Bỉnh Khiêm:

“Mã đầu, Dương cước anh hùng tận,

Thân, Dậu niên lai kiến thái bình”.

Chúng ta hãy chờ xem những màn lịch sử hào hùng, hấp dẫn và bất ngờ sắp tới của những năm cuối cùng thế kỷ 20.

Vận hội mới của đất nước đang mở ra, chờ đợi bàn tay và khối óc của các bạn trẻ Việt Nam để xây dựng lại Tổ Quốc, nhất là các bạn trẻ ở hải ngoại, đã có điều kiện thuận lợi trong nhiều năm qua học hỏi được nhiều điều hay ho, mới lạ của thế giới năm châu bốn biển. Các bạn trẻ hãy chuẩn bị gấp rút để nhập cuộc trước khi bước vào thiên niên kỷ mới: thiên niên kỷ thứ 3. Nếu không sẽ mãi mãi làm kẻ đứng bên lề lịch sử.